

[Præleme.]

mere det, at man efter min Opfattelse svækker Befolkningens Tillid til, at de Afgørelser, der træffes, ogsaa er retfærdige og rimelige. Ministeren har jo en afgørende Indflydelse paa, hvorledes Klagenævnet sammensættes, og vil ogsaa nu træffe Afgørelsen selv, og det kan ikke undgaas, at dette ude omkring i Befolkningen — og efter min Mening med Rette — aflejrer den Tro, at det er den Administration, som er sat til at administrere Lovene, der selv er med til at træffe Afgørelse om, hvorvidt Lovene er administreret rigtigt.

Jeg kan for at illustrere dette nævne et Tilfælde fra et andet Ankenævn, der er sat til at undersøge Klager over en anden Statsinstitution. Et saadant Ankenævn behandler en Klage; Klageren og Statsinstitutionen indsender derefter Klagen til Ankenævnet, der altsaa skal gøre denne Indstilling om Klagen over Institutionen til Genstand for Behandling, og som saa sender den til den højtærede Minister, og som i det Tilfælde, jeg her vil omtale, har sendt den med en Flertals- og en Mindretalsindstilling. Hvad gør saa Ministeren, som faar hele Sagen med Parternes Indlæg? Ministeren spørger den Institution, der er klaget over, og som har udtalt sig til Ankenævnet, om, hvad den mener om Flertallets og Mindretallets Indstilling. Svaret er selvfølgelig paa Forhaand givet: Institutionen mener naturligvis, at Klageren ikke har Ret, og at Mindretallet i dette Tilfælde har Uret, hvorefter Ministeren afgør Sagen og meddeler Nævnet sin Afgørelse. Men hvad betyder det nu? Det betyder i Virkeligheden, at selv om man maaske nok lytter til det Nævn, som af Ministeren er nedsat til at udtale sig om, hvorvidt Klagen er berettiget eller ikke, faar den Institution, der er klaget over, Anledning til at udtale sig om Nævnets Indstilling og Bemærkninger. Jeg synes ikke, at noget saadant er heldigt, og jeg tror, man vilde tjene alle Interesser ved i Stedet at henlægge saadanne Afgørelser til Dømsstolene.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa Lovforslaget, skønt der efter min Mening er meget mere, der burde drøftes, og sikkert ogsaa et og andet, som det vilde være ønskeligt at faa rettet. Jeg regner med, at Lovforslaget bliver Genstand for en Drøftelse i Udvalg, og at man dør faar Tid og Lejlighed til at spørge og høre Erhvervene. Det er jo Erhvervene, der skal leve under denne Lov, og det, det kommer an paa, er, om der efter Erhvervenes Opfattelse kan arbejdes under Loven og den

ikke hemmer Erhvervene i deres Bestræbelser for at skaffe Arbejde til ledige Hænder, og vel ikke saa meget, om en Pris er lidt højere eller lidt lavere — til syvende og sidst finder Skattemyndighederne jo nok dem, der har tjent lidt rigeligt. Jeg for mit Vedkommende vil gerne medvirke til, at vi faar rimelige Priser, men det er efter min Opfattelse ikke blot Priserne, der skal være rimelige, det er ogsaa Avancen og de Forhold, Erhvervene skal virke under. Det er ikke nok, at denne Lov bliver bedre end den midlertidige, ganske uholdbare Bekendtgørelse af 9. April — det kan den, som nævnt, ikke undgaa at blive —, men den skal efter min Opfattelse være rimelig baade over for Forbrugere og over for Produktion og Handel, og den maa ikke være urimelig, hverken naar Priserne gaar opad eller nedad.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde nogle Bemærkninger om forskellige Priser, og jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at jeg gaar ud fra, at denne Lov ikke skal bevirke, at nogen Pris, som er fastsat som værende rimelig efter den hidtil gældende Lov eller efter tidligere Bestemmelser, nedsættes. Det kunde maaske her og dør have praktisk Interesse, at dette bliver sagt, og jeg har derfor fundet det rimeligt at gøre denne Bemærkning.

Jeg kan ikke undlade at udtale en Anerkendelse til den højtærede Minister, fordi han ikke har kunnet acceptere Priskontrolraadets Tanke: at det ogsaa skulde sidde og finde ud af, om Handel, Produktion o. s. v. ikke kunde ske paa en bedre Maade, f. Eks. ved paabudte Sammenslutninger, eller hvad nu en Embedsmand, der ikke har Spor Begreb om praktisk Handel, kan sidde og finde paa ved sit Skrivebord. Det kan være galt nok, at disse Embedsmænd skal sidde og regne ud og bestemme, hvad en Vare maa koste, men at de ogsaa skulde være tekniske Overformyndere for det Erhvervsliv, der arbejder under eget Ansvar og med egne Midler, det vilde dog være for stærkt. Det viser imidlertid efter min Opfattelse tydeligt den Aand, der raader i denne Institution, der meget betegnende har faaet til Huse i den Bygning, der er bygget til Administration af umyndiges Midler.

Man vil af de Bemærkninger, jeg har gjort om Lovforslaget, forstaa, at det i Virkeligheden ikke saa meget er selve Lovforslaget, jeg har principielle Indvendinger at rette imod, men i langt højere Grad Administrationen. Det kan jo ikke nægtes, at de Erhvervsforetagender, der hidtil har haft at gøre med Priskontrolraadet og Em-